

BARBARA CLAYPOLE WHITE

*Vahepealne
aeg*

Barbara Claypole White
The In-Between Hour
2014

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad
Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel

Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle
levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja
sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus
tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on
täiesti juhuslik.

Toimetanud Viivi Variksaar
Korrektor Inna Viires

© 2014 by Barbara Claypole White

© 2016 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale
Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised
firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M10318716
ISBN 978-9949-82-000-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Minu õele Susan Rose'ile
Ja mu sõbrale Leslie Gildersleeve'ile

„Kas tead mind õhtuhämaruses,
rännust kuivetu ja tolmuhall?”

ROBERT FROST „LILLEKOGUMINE”

„Üksi suudame teha väga vähe;
koos suudame teha väga palju.”

HELEN KELLER

Autori märkus

Occoneechee mägi kuulub 1999. aastast Põhja-Carolina osariigis looduskaitse alla. Üle Eno jõe vaatav tipp on kõrgeim punkt Orange'i maakonnas asuva Hillsborough' linna ning Atlandi ookeani vahel. Mäel kasvavad haruldased taimed ning piirkonnas elavad pruunid kääbusliblikad annavad alust arvata, et kasvuala ei ole alates viimasest jääajast palju muutunud.

Saponi rahva Occaneechi selts on väike põlisameeriklaste kogukond, mis asub peamiselt Pleasant Grove'is Alamance'i maakonnas. 2002. aastal tunnustas osariik neid Põhja-Carolina kaheksanda ametliku pärismaalaste hõimuna.

1983. ja 1995. aasta vahel kaevati Hillsborough's välja **seitsmeteistkümneandast sajandist pärinev Occaneechi küla**. 1995. aastal pidas saponi rahva Occaneechi selts seal oma esimese pealike koosoleku ning 1997. aastal õnnistas John Blackfeather sealse maapinna. Peagi pärast seda algas küla taastamine, mis lõppes 2004. aastal. Küla on viidud esivanemate maadele Pleasant Grove'is.

Lisainformatsiooni **Occaneechi Kodumaa Säilitamise Projekti** kohta leiate aadressilt www.obsn.org.

Lisainformatsiooni **Occaneechi Raja (tuntud ka kui Indiaani Kaubatee)** kohta leiate aadressilt tradingpath.com.

Üks

Will kujutles vaikust. Metsas langeva lume vaikust. Vaikust kaljurünka otsas. Aga kaheksakümmend korrust tema katuseaiast allpool kriiskas järjekordne sireen piki Central Park Westi.

Iiveldus näkitses – näljane hambutu kuldkala näris teda aeglaselt surnuks. Võib-olla oli süüdi nädalapikkune Zantaci ja PBR õlle dieet. Või ehk oli lein degeneratiivne haigus, hävitades teda seestpoolt välja-poolle. Lahustades ta organeid. Üks. Teise. Järel.

Tema MacBook Airi ekraanisäästja – kombitsatest vikerkaar, mis kunagi oli talle meelde tuletanud soovi langevaid tähti otsida – muteerus krakeniks: iidseks koletiseks, kes lohistas ta elulainete alla. Kui kaua tema tähtjast möödas oli? Tema esindaja oli olnud mõistev, toimetaja helde, kuid kannatus – ka nende klientide suhtes, kes tootsid kui konveieril ülemaailmseid menukeid – katkes.

Järjekordne päev, mil ta ei suutnud oma jampslikku pooleliolevat tööd elustada; järjekordne päev, mil agent Dodds tilbendas helikopterist; järjekordne päev tema kümne aasta pikkusele kangelasele olla ilma plaanita, mis polnud saatuslik „Lase lahti, mees. Lase lihtsalt lahti”.

Tema iPhone'i vanamoeline helin pahvatas ootuspäraselt öhe. Peaaegu nagu tellitud. Tema isa mälu oli neile kummalegi jälgimiseks liiga hüplik, kuid hoidis nende mõlema elu jätkuvalt pantvangis.

Võta vastu, sihi kõne lõpu poole, jõua sinna.

„Hei, isa.”

„Kuradi tõprad. Nad...”

„Kuradi tõprad. Sa juba rääkisid mulle.” *Viiskümmend seitse minutit tagasi.*

Viimaks ometi, see surnud korduste ring oli viinud neid vestluseni ja see algas alati sama sõnapaariga: *kuradi tõprad.*

„Kuradi tõprad ei lase mul õues istuda ja varestega rääkida. Võtsid mu linnusirina ära. Ütsid, ma segan rahvast.”

„Me rääkisime sellest eelmisel korral, kui sa helistasid, isa.” Will hoidis hääle tasase, ühtlase. Rahuliku. Viha oskas ta juba ammu kahjutsuks teha – hullumeelselt perses lapsepõlve ainus positiivne kõrvalmõju. Emotsionaalne kaugus? See oli tal juba enne kaheksateistkümnendat sünnipäeva käpas olnud. „Ma ütlesin, et vaatan hommikul lepingut. Ja sina lubasid temasepaami võtta ja magama minna.”

Kuidagi pidi olema võimalik veenda vanameest psühholoogi juurde minema, et kuidagi lahti harutada kahju, mille oli põhjustanud Jack Nicholsoni sooritus filmis „Lendas üle käopesa”.

„Kuradi tõprad. Tahavad mu burbooni ka pihta panna.”

Isa laskus tavapärasesse käratsemisse: *kiru Hawk's Ridge'i vanadekodu töötajaid – tehtud; peatu, et uus nunnu naeratusega kunstiõpetaja nende hulgast välja arvata – tehtud; küsi Willilt, millal ta viimati mõne naise naeratust märkas – tehtud; lahmi vandesõnu vana põrsanäo juhataja suunas – tehtud.* Veider, kuidas vanamees selle K-tähega sõna iga kord selgelt välja hääldas.

Pensionil hauakaevaja, kes oli kuueteistaastasena koolist välja kukkunud, et puuvillavabrikusse tööle minna – *öövahetuses* – Jacob Shepard võis ennast küll lauajalast rumalamaks pidada, kuid ta oli enne pensionile jäämist lugenud läbi kõik ajalooramatud Orange'i maakonna raamatukogus. Vanamees töötas vabatahtlikult allapoole oma võimeid, pühendades end sellele ainsale, mis oli oluline: armastada oma Angeline'i.

Isa vandus jälle. *Üks roppus, kaks roppust, kolm roppust...neli.*

Kõik need aastad perekonna hurtsikus ja kumbki neist ei olnud vandunud. Poleks julgenudki. Meeter nelikümmend seitse, maagiline ja pöörane, Angeline Shepardi tuju oli maja valitsedes kõikunud rohkem kui teismelisel despoosil. Kellelegi teisele ei jäänud iseloomu-

lihaste pingutamiseks ruumi. Ema juuresolekul hääle tõstmine oleks olnud sama, mis seista kõige kuradi suurema lõkke ees ja kallata sinna sellises koguses bensiini, millega lennukit tankida. Tore, nüüd vandus tema ka. Will ei vandunud kunagi („perses” ei lugenud). Aga sellest ajast kui isa oli hakanud kümme, viisteist korda päevas helistama, et raevu valla päästa, oli Willi psüühika hakanud võitlemisest väsima.

Will ohkas. „Oma toas joomise kohta on reeglid. Sa tead seda.”

„Poeg, ma olen kaheksakümmend aastat vana. Ma arvan, et võin seda teha, kui ma nii soovin.”

„Aga sa oled lärmakas joodik, isa.”

„Ja nii ma mängin oma bandžot...”

„Ja kutsud inimesi sitapeadeks.”

„Sellepärast ma ei räägigi kellegi teise kui sinuga. Pool rahvast on siin sitapead, poja. Pooled neist.”

„Ja teine pool?” Will ei olnud tahtnud naeratada.

„Vanad olijad, kes muudkui kurdavad oma põie pärast. Vähemalt ei lähe mul täiskasvanute mähkmeid vaja ja mu tervis on ikka hea, päris hea. Miks sa õhtal kodus oled, poeg? Sa peaksid väljas mõne oma mammasarnase inglisa tantsima.”

„Ma kirjutan öösiti. Sa tead seda, isa.”

Pimedus hoiab mu elavana, hoiab mu ärkvel. Hoiab mu teravana. Keset ööd oli alati hetk, mil maailm vaevu hingas. Kui ta sai rahulikult kirjutada, teades, et mitte keegi ei seganud, et tal polnud midagi karta. Aga New York Timesi menukite autor Will Shepard ei kirjutanud. Ega maganud oma askeetlikus valges magamistoas. Viimasel ajal magas ta peatäisi üleni riides oma nahkdiivanil – justkui miljonärist hulkur.

Isegi kui ta sai sõba silmale, ei saanud ta rahu. Tema lemmikunenäost, kus ta liugles öökullina metsa kohal, oli saanud luupainaja. Oma alateadvuses ei hõljunud Will enam õhuhoovustel – ta komberdas läbi Occoneechee mäe metsade. Otsis, ent ei leidnud kunagi pääseteed...